

Hồi 41

Hào Kiệt Ngay Thẳng Bị Hiếu Lâm Mùa Ma Chúc Quỷ Thật Khó Phòng

Sau một hồi bàn bạc hai người quyết định đi tìm Công Tôn Hoằng rồi tính tiếp. Công Tôn Hoằng vốn ở Võ Ấp. Trên đường đến Võ Ấp, họ gặp vài người phóng ngựa ngược chiều, ai cũng quay đầu lại nhìn, tựa như rất chú ý đến họ:

Sử Hồng Anh nói: “Có lẽ những người này thuộc Hồng Anh hội, biết chúng ta đến gặp bang chủ của họ nên để ý”. Kim Trục Lưu cười đáp: “Chúng ta vốn không muốn làm lớn chuyện, không ngờ lại kinh động đến ông ta”.

Công Tôn Hoằng ở trong một sơn thôn tại thành nam, hai người Kim, Sử băng qua một khu rừng tùng, từ xa đã nhìn thấy một tòa nhà lớn, Kim Trục Lưu cười nói: “Phía trước chính là nhà của Công Tôn Hoằng.Ồ, mọi người nhìn xem, có người bước ra!”

Sử Hồng Anh nheo mắt nhìn, quả thấy có một đám người đang đứng bày trận trên sườn núi, Sử Hồng Anh nhận ra hai hương chủ trong Hồng Anh là Trang Viễn và Tần Xung. Cả hai vội vàng chạy tới, Kim Trục Lưu vội nói: “Không dám làm phiền...Ồ các người... các người làm gì thế?” Trang Viễn, Tần Xung dắt mấy mươi người đột nhiên bao vây hai người lại ở giữa. Ai nấy đều nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn họ.

Trang Viễn quát: “Kim Trục Lưu, không liên quan gì đến người, người đứng sang một bên”. Tần Xung chỉ Sử Hồng Anh mắng: “Hồng Anh hội không đến nỗi sợ Lục Hợp bang các người, ả nha đầu thói nhà người dám cuồng ngạo, đến tận đây bắt nạt bọn ta?”

Sử Hồng Anh cả kinh: “Sao lại nói thế? Chúng tôi đến đây bái kiến tổng đà chủ của quý hội! Trước kia tệ bang hành sự không đúng, hãy cho tôi gặp Công Tôn đà chủ...”

Nàng nói chưa dứt lời bọn họ đã bắt đầu quát tháo ầm lên. Trang Viễn trừng mắt, chỉ tay mắng: “Công Tôn đà chủ vẫn chưa chết, người đến dò hỏi tin tức e rằng vẫn còn sớm!” Tần Xung gần: “Dò hỏi tin tức gì? Rõ ràng là đến bắt nạt chúng ta? Trang đại ca, đừng nói nhiều lời với ả nữa!”

Trang Viễn quát: “Sử Hồng Anh, chúng ta đơn đả đốc đấu với nhau. Rút binh khí ra!”

Kim Trục Lưu thầm nhủ: “Nếu chỉ vì xích mích giữa hai bang hội, bọn họ quyết không nổi giận như thế, chắc là có nguyên nhân gì đấy”. Chàng vội bước ra kêu lên: “Có chuyện gì hãy từ từ nói, cho chúng tôi gặp Công Tôn đà chủ trước!”

Tần Xung quát: “Kim Trục Lưu, ta nể mặt lệnh sư huynh mới không đối xử với người như con yêu nữ này, nếu người muốn bảo vệ cho ả đừng trách bọn ta không khách sáo?”

Phía bên này nói chưa dứt lời ở phía bên kia Trang Viễn đã ra tay. Trang Viễn quát lên: “Người không rút ra binh khí, chúng ta sẽ dùng chưởng!” Dứt lời tay trái nâng lên, đánh ra một chiêu Huyền diệu hoạch sa, hai ngón tay xĩa vào huyết kim lâu và ngọc quyết trên ngực Sử Hồng Anh, Tần Xung chém vào cổ Sử Hồng Anh. Đó là một đòn đại cầm nã thủ và miên chưởng công của Thiếu Lâm, Sử Hồng Anh có sở trường ở kiếm pháp và tiên pháp, công phu quyền cước không bằng y. Nàng đành lướt người né tránh. Nhưng vẫn bị chưởng phong quét vào mặt.

Kim Trục Lưu quát lên: “Ngừng tay!” Lúc này Kim Trục Lưu đã không nén giận được nữa.

Tần Xung rút thanh thiếc đao ra, cười lạnh: “Bọn ta đã sớm biết ý đồ của ả nha đầu này, người rốt cuộc là giúp bên nào?” Người của Hồng Anh hội kêu: “Không cần hỏi, tên tiểu tử này đã bị ả yêu nữ mê hoặc, đương nhiên giúp ả bức hiếp chúng ta!”

Tần Xung giơ ngang đao chặn Kim Trục Lưu lại là vì nể mặt Giang Hải Thiên, chỉ muốn ngăn chàng không đến cứu Sử Hồng Anh, nên vẫn chưa ra tay.

Thủ pháp đại cầm nã của Trang Viễn rất lợi hại, khi Kim Trục Lưu đang đối đáp với Tần Xung y đã đẩy lùi Sử Hồng Anh, lúc này người của Hồng Anh hội đã bao vây bọn họ ở giữa, nên tuy nói là đơn đả độc đấu nhưng xung quanh nàng là bức tường người, dù có khinh công giỏi cũng khó xoay chuyển.

Trong tình huống như thế, Kim Trục Lưu biết mình không thể biện giải. Ngay lúc này, Trang Viễn áp sát tới sử dụng thủ pháp liên hoàn Bôn lôi chưởng, xem ra đã sắp trúng vào Sử Hồng Anh.

Kim Trục Lưu không kịp suy nghĩ, quát lên một tiếng: “Tránh ra?” Rồi chàng hạ người xuống lướt qua cánh tay của Tần Xung, Tần Xung không ngờ thủ pháp của chàng kỳ quái đến thế, chưa kịp trở đao lại chém Kim Trục Lưu đã phóng đến chỗ Sử Hồng Anh.

Kim Trục Lưu đánh ra một chiêu Bát phương phong vũ, hai chưởng tung ra liên tục, chưởng lực đánh ra bốn mặt tám hướng, Trang Viễn cảm thấy một luồng chưởng lực

mềm mại đột nhiên dồn tới trước mặt mình, luồng chưởng này tuy không bá đạo nhưng đã đẩy chưởng lực của Trang Viễn ngược trở lại khiến y thối lui ba thước. Té ra Kim Trục Lưu dùng Đại tu di chưởng thức có thủ mà không công, tuy có thể phản công đối phương nhưng không đủ thương họ.

Luồng chưởng này đánh về bốn mặt tám hướng, không những đã đẩy lùi Tần Xung, người của Hồng Anh hội đứng xung quanh cũng phải thối lui ra sau, vòng vây lập tức mở rộng.

Tần Xung cả giận: “Tiểu tử, đừng trách ta có lỗi với người!” Rồi y nhảy bổ tới chém xuống một đao. Tuy y mắng Kim Trục Lưu nhưng lại chém về phía Sở Hồng Anh. Rõ ràng y vẫn còn e ngại chàng.

Kim Trục Lưu nghe tiếng đao sau lưng bèn giật ngay một cây thanh đồng giản của một kẻ đứng gần đấy, rồi chàng trở tay lại hất ra phía sau, cây đao của Tần Xung bay lên không trung, nhưng cây thanh đồng giản cũng bị y chặt gãy làm hai đoạn. Kim Trục Lưu cướp binh khí chứ không làm cho y bị thương, nhưng trong bụng cũng thâm phục khí lực của Tần Xung.

Bọn người Hồng Anh hội thấy thanh thiết đao đã rơi xuống đất, đều không khỏi cả kinh, vội vàng né tránh.

Hai người Kim, Sở chỉ trong chớp mắt đã thi triển khinh công tuyệt đỉnh, lướt qua đầu bọn người Hồng Anh, hạ xuống một tảng đá cách đó không xa.

Tần Xung tung mình chụp lấy thanh đơn đao, giận đến nổi mặt mũi đỏ gay, chỉ Kim Trục Lưu quát: “Có giỏi người đừng chạy, chúng ta lại quyết trận thư hùng!”

Kim Trục Lưu cười đáp: “Tôi đến đây bái kiến tổng đà chủ của quý hội, việc gì tôi phải phân cao thấp với các người?”

Tần Xung tức giận quát: “Công Tôn đà chủ sẽ không gặp người!”

Kim Trục Lưu hỏi: “Sao người lại biết?”

Trang Viễn lại hạ giọng khuyên: “Kim thiếu hiệp! Lệnh tôn và lệnh sư huynh có giao tình với bốn bang, thiếu hiệp không chống đối chúng tôi, chúng tôi cũng chẳng làm khó thiếu hiệp. Tôi khuyên thiếu hiệp đừng lo chuyện bao đồng, nên bỏ đi thì hơn. Dù thế nào đi nữa thiếu hiệp cũng không gặp được đà chủ của chúng tôi, chúng tôi sẽ không thông báo cho thiếu hiệp”.

Võ công của Trang Viễn cao hơn Tần Xung nhiều, lúc này Kim Trục Lưu dùng Đại tu di chưởng lực đẩy lùi y, y đã biết chàng nường tay, không đủ thương y. Y ngăn cản

Tần Xung động, võ với Kim Trục Lưu, đương nhiên là biết rõ Tần Xung không phải là đối thủ của chàng, nhưng cũng vì biết chàng chẳng có địch ý.

Kim Trục Lưu nói: “Xin đa tạ ý tốt, nhưng tôi phải gặp Công Tôn đà chủ. Không cần các người thông báo, để tự tôi tới cũng được”. Rồi chàng lớn giọng nói: “Kim Trục Lưu, Sử Hồng Anh cầu kiến Công Tôn đà chủ, không biết vì cớ gì mà hương chủ của quý hội ngăn cản, mong Công Tôn đà chủ cho phép gặp mặt”.

Kim Trục Lưu dùng công phu truyền âm nhập mật, giọng nói tuy không lớn nhưng chấn động lỗ tai của những người xung quanh. Kim Trục Lưu thầm nhủ: “Theo lời họ nói, hình như Công Tôn Hoằng đã gặp phải chuyện gì không may, có thể cũng đang bị bệnh. Nhưng chỉ cần ông ta ở trong nhà thì chắc sẽ nghe tiếng của mình”.

Bọn người Hồng Anh hội đều kinh hoảng thất sắc Kim Trục Lưu cố ý để lộ võ công cho nên rút thanh huyền thiết kiếm, lăm bắm: “Chỗ này thật khó ngồi, mình phải tốn chút công phu”. Rồi chàng rút thanh huyền thiết bảo kiếm chém vào tảng đá một hồi, cho thấy ánh bạch quang lóe lên, đá vụn tung bay, chỉ trong chớp mắt tảng đá đã bằng phẳng, bề mặt láng như gương!

Tần Xung vốn định bao vây để bắt sống Sử Hồng Anh. Nhưng lúc này thấy oai lực của huyền thiết bảo kiếm y trợn mắt há mồm, không đợi Trang Viễn ngăn cản, bọn họ đã không dám tiến bừa lên nữa.

Kim Trục Lưu mỉm cười: “Hồng Anh, chúng ta hãy ngồi nghỉ ngơi một lát đợi Công Tôn đà chủ”. Hai người thản nhiên ngồi xuống, Tần Xung chỉ tức giận chứ không dám lên tiếng nữa.

Khoảng nửa cây nhang sau, quả nhiên có người bước ra cao giọng nói: “Kim thiếu hiệp, Công Tôn đà chủ mời thiếu hiệp vào”. Người này chính là Thạch Huyền.

Kim Trục Lưu hỏi: “Còn Sử cô nương thì sao?” Thạch Huyền nói: “Xin mời Sử cô nương đợi một lát, Công Tôn đà chủ muốn nói chuyện riêng với Kim thiếu hiệp”. Kim Trục Lưu đưa mắt nhìn xung quanh, thấy bọn Tần Xung đang nhìn gườm gườm, chàng không thể nào yên tâm, tự nhủ: “Nếu Hồng Anh ở lại một mình, bọn người này làm khó thì chẳng phải sẽ hỏng bét sao?”

Thạch Huyền hình như hiểu tâm ý của Kim Trục Lưu, bèn nói: “Đà chủ có lệnh, bang chủ Sử Bạch Đô của Lục Hợp bang tuy là kẻ thù của chúng ta, nhưng không liên quan gì đến em gái của ông ta. Sử cô nương đã cùng đến với Kim thiếu hiệp, các người phải lễ phép với cô ta”. Trang Viễn cúi đầu “vâng” một tiếng, Tần Xung tuy không trả lời nhưng cũng chẳng nói gì thêm.

Lúc này Kim Trục Lưu mới yên tâm, cùng Thạch Huyền đi vào nhà của Công Tôn Hoằng. Trên đường Kim Trục Lưu mới hỏi tên của Thạch Huyền, khi chàng biết y chính là người đã giúp Tần Nguyên Hạo ở Thủy Vân sơn trang liền nảy sinh thiện cảm, nghĩ bụng Thạch Huyền là người trung hậu chính trực, chắc sẽ nói lời thực, vì thế hỏi: “Quý hội và Lục Hợp bang xưa nay có hiềm khích, điều này tôi đã biết, nhưng chuyện này đã diễn ra từ lâu. Hôm nay các hương chủ của quý hội hình như rất cảm hận Sử cô nương, không biết là vì nguyên nhân gì khác?”

Thạch Huyền đáp: “Chuyện này tôi không tiện nói, Kim thiếu hiệp gặp Công Tôn đà chủ thì sẽ biết ngay”. Kim Trục Lưu hỏi: “Xin thứ tôi đoán bừa, Công Tôn đà chủ có phải bị bệnh không?” Thạch Huyền đáp: “Nếu bảo bệnh thì cũng không phải, dù sao đi nữa thiếu hiệp cũng sẽ gặp được ông ta”. Kiểu trả lời nhát gừng này khiến cho Kim Trục Lưu càng nghi ngờ hơn, chàng nghĩ bụng: “Bệnh là bệnh, tại sao lại chưa chắc?”

Tuy Kim Trục Lưu thắc mắc nhưng Thạch Huyền không chịu nói, chàng cũng chẳng tiện hỏi tiếp. Thạch Huyền dắt chàng đến trước thường của Công Tôn Hoằng liền lui ra.

Chỉ thấy Công Tôn Hoằng nằm trên giường, mặt vàng như nghệ, ở mi tâm có một luồng hắc khí mờ nhạt, Kim Trục Lưu cả kinh, lúc này mới biết Công Tôn Hoằng trúng độc. “Chả lẽ y cũng bị Thiên ma giáo ám toán? Nhưng y võ công cao cường sao lại dễ dàng bị người ta ám toán thế này?”

Giọng Công Tôn Hoằng yếu ớt: “Trục Lưu, ngươi đã đến rồi, tốt lắm. Ngồi xuống đây, chúng ta trò chuyện”.

Kim Trục Lưu hành lễ, đang định hỏi y Công Tôn Hoằng đã nói: “Ta biết ngươi thắc mắc lắm, đang muốn hỏi ta. Nhưng ta cũng có nhiều nghi vấn đang muốn hỏi ngươi”.

Kim Trục Lưu hỏi: “Chẳng hay Công Tôn tiên bối muốn biết chuyện gì?” Công Tôn Hoằng hỏi lại: “Có phải ngươi từ Tây Xương trở về không?” Kim Trục Lưu: “Đúng thế”. Công Tôn Hoằng nói: “Ta có một đứa con gái tên gọi Công Tôn Yến cũng ở Tây Xương, ngươi có gặp nó không?”

Kim Trục Lưu hơi chần chừ, chàng thầm nhủ: “Mình vốn đến báo tin hộ cho Cung Bình Phan, không ngờ Công Tôn tiên bối đã trúng độc, lúc này ông ta đang bệnh mà báo tin xấu chỉ e chỉ khiến cho ông ta bệnh nặng hơn”.

Công Tôn Hoằng thở dài: “Có phải cô gái của ta đã gặp chuyện bất hạnh không? Kim thiếu hiệp, ngươi đừng giấu ta, ta đã biết cả rồi. Chỉ là ta hy vọng chuyện này không xảy ra mà thôi”.

Kim Trục Lưu bất giác ngạc nhiên, thầm nhủ: “Ai nói với ông ta chuyện này? Ngoại trừ mình và Hồng Anh, người trong nghĩa quân vẫn chưa quay về!” Nhưng nghe Công Tôn Hoằng bảo đã biết, đành buồn bã nói: “Nếu lão tiền bối đã biết thì tôi không cần phải nói nữa. Nhưng tôi đã từng đến Đào Hoa Cốc tìm lệnh ái, lại không phát hiện được xác của nàng, không chừng cũng còn hy vọng”.

Công Tôn Hoằng ngạc nhiên: “Người bảo sao? Con gái ta không phải chết trong thành Tây Xương?”

Kim Trục Lưu càng cảm thấy kỳ lạ, chàng vội vàng hỏi: “Công Tôn tiền bối, tiền bối nghe được tin gì?” Công Tôn Hoằng nói: “Nếu không phải nó chết ở thành Tây Xương, vậy ai đã hại nó?” Té ra hai người đều nôn nóng biết sự thực, bất giác đồng thời hỏi nhau.

Kim Trục Lưu biết sự việc có gút mắc, mới hỏi: “Chính là Dương Hạo đã buộc lệnh ái và Lịch Nam Tinh rơi xuống cốc sâu!”

Công Tôn Hoằng kêu lên: “Cái gì? Người bảo người hại con gái ta là Dương Hạo? Lịch Nam Tinh cũng cùng bị hại với con gái ta. Làm... làm sao có thể tin được?”

“Vậy theo lão tiền bối biết thì kẻ đó là ai?”

“Chẳng phải là bang chủ Sử Bạch Đô của Lục Hợp bang sao?”

“Ai báo tin này?”

“Chính là Lịch Nam Tinh!”

Kim Trục Lưu rất kinh ngạc: “Có đúng là Lịch Nam Tinh không?” Công Tôn Hoằng lộ vẻ không vui: “Mười ngày trước tôi đã gặp y, chính y đã nói cho tôi biết, sao có thể là giả được?”

Kim Trục Lưu chợt nảy ra một ý, hỏi liền: “Công Tôn tiền bối, hình như ông đã trúng độc, là ai đã hạ độc?”

“Cũng chính là Lịch Nam Tinh!”

“Chuyện này thật khiến cho vãn bối chẳng hiểu gì cả, Lịch Nam Tinh đã có ý tốt báo tin, sao lại âm thầm hạ độc?” Công Tôn Hoằng là người già dặn, nghe Kim Trục Lưu nói như thế thì biết chắc chắn còn có nội tình, bèn kể: “Chuyện này nói ra thì dài. Chúng ta cứ từng bước tìm ra chân tướng. Kim thiếu hiệp, người bảo con gái của ta bị Dương Hạo hại chết, có phải người chính mắt thấy hay không?”

Kim Trục Lưu đáp: “Cung Bình Phan đã chứng kiến. Còn tôi thì đã tận mắt nhìn Sử Bạch Đô tự sát. Khi Sử Bạch Đô chết thì lệnh ái vẫn còn sống! Bởi vậy giáo chủ mới của

Thiên ma giáo có phải là Lịch Nam Tinh hay không, chắc chắn tin y báo cho tiền bối là giả!”

“Nếu Cung Bình Phan đã tận mắt chứng kiến, tại sao y không quay về báo tin?”

“Vì y đã trúng Tu la âm sát công của Dương Hạo”. Thế rồi kể lại mọi chuyện cho Công Tôn Hoằng biết.

Nếu người khác nói chuyện này Công Tôn Hoằng chưa chắc đã tin. Nhưng giờ đây chính miệng Kim Trục Lưu đã nói, y tuy kinh ngạc nhưng cũng không thể không tin được.

Công Tôn Hoằng thở dài: “Nói như thế, ta đã mắc mưu bọn chúng”. Kim Trục Lưu nói: “Nghe nói trên giang hồ có thuật dịch dung, người tinh thông thuật này có thể cải trang thành người khác”. Công Tôn Hoằng trầm ngâm một lát rồi bảo: “Nghe người nói như thế ta cũng hơi nghi ngờ. Được, ta sẽ kể lại mọi chuyện”.

Công Tôn Hoằng ngừng một lát, uống nửa bát canh sâm rồi tiếp tục kể: “Năm ngoái ta và tiểu nữ đã gặp Lịch Nam Tinh và Phong Diệu Thường bên bờ sông Trường Giang, tiểu nữ cùng họ đến Tây Xương, chắc chuyện này người đã biết?”

Kim Trục Lưu gật đầu: “Phong cô nương và Tần Nguyên Hạo đã thành hôn ở núi Đại Lương vào tháng trước, tôi uống rượu mừng của họ mới trở về”.

Công Tôn Hoằng mỉm cười: “Ồ, té ra Phong cô nương đã có được trượng phu như ý, đây là chuyện đáng mừng”. Rồi nghĩ thầm: “Mình chỉ tưởng Phong cô nương và Lịch Nam Tinh là đôi tình nhân, té ra là không phải”. Số là Công Tôn Hoằng đã từng có ý gả con gái của mình cho Lịch Nam Tinh, chỉ vì hiểu nhầm cho nên không dám nói ra. Nay biết Phong Diệu Thường đã kết hôn với Tần Nguyên Hạo ông lại nhớ đến tâm sự lúc ban đầu. Nhưng chợt nghĩ lại: “Con gái mình đã chết, Lịch Nam Tinh là thật hay giả, là xấu hay tốt đến nay vẫn chưa biết, mình còn nghĩ chuyện đó làm gì?” Nghĩ đến đây lòng không khỏi buồn bã.

Kim Trục Lưu biết ông ta đau lòng, an ủi: “Nếu Lịch Nam Tinh vẫn chưa chết, lệnh ái có lẽ vẫn còn sống. Nay chúng ta hãy điều tra rõ ràng Lịch Nam Tinh là thật hay giả”.

Công Tôn Hoằng nói: “Đúng thế, chúng ta trở lại chuyện lúc nãy”. Rồi nói tiếp: “Tiểu nữ cùng họ đến Tây Xương đã lâu mà không có tin tức, ta rất nhớ nhung. Nhưng sau khi ta phái Cung Bình Phan đến Tây Xương thì nhận được thiệp mời của Lịch Nam Tinh”.

Kim Trục Lưu hỏi: “Có phải mời tiền bối đi xem lễ không?” Công Tôn Hoằng đáp: “Đúng thế. Sứ giả của y mời ta đi trước hai ngày. Kết quả là chỉ gặp mặt y chứ không

xem lễ được. Đó là nguyên nhân tại sao ta trúng độc!” Nghĩ bụng mình là kẻ từng trải, lại là tổng đà chủ của một bang hội lớn, thế mà lại bị một tên tiểu tử ám toán không khỏi cười khở.

Kim Trục Lưu hỏi: “Vậy hai người đã nói với nhau những gì? Y đã ám toán tiền bối như thế nào?”

Công Tôn Hoằng tiếp tục kể: “Thật ra ta không tán đồng Lịch Nam Tinh lập lại Thiên ma giáo”.

“Lão tiền bối nói rất đúng, lúc trước Lịch Nam Tinh cũng từng từ chối lời mời của Dương Hạo”.

“Ồ, vốn có chuyện này hay sao?” Kim Trục Lưu đáp: “Cho nên tôi mới không tin rằng Lịch Nam Tinh đổi ý”.

Thế rồi Công Tôn Hoằng lại tiếp tục kể: “Ta tuy không tán đồng nhưng vì muốn biết tin tức của con gái cho nên đã đến trước hai ngày, gặp y tại núi Tô Lai”.

Kim Trục Lưu hỏi: “Tiền bối đến núi Tô Lai có gặp Dương Hạo không?”

“Chính Dương Hạo đã ra tiếp đãi ta. Đáng tiếc lúc đó ta không biết y là kẻ thù đã hại Yến nhi”.

“Dương Hạo nói như thế nào?”

“Y bảo Lịch giáo chủ vừa mới từ Tây Xương trở về, trên đường đã nhiễm bệnh, giờ đây vẫn chưa khỏe hẳn, có lẽ không thể nói nhiều được”. Kim Trục Lưu chen vào: “Bọn chúng sợ Lịch Nam Tinh giả nói nhiều sẽ lộ sơ hở!”

Công Tôn Hoằng tiếp tục nói: “Lúc đó ta bảo, quý giáo chủ không khỏe, theo lý ta phải thăm bệnh. Ta cũng sẽ không để cho y nói nhiều, chỉ muốn biết y muốn bàn bạc với ta chuyện gì”. Dương Hạo trả lời: “Điều đó đương nhiên, Công Tôn đà chủ đã đến đây lẽ nào tặc giáo chủ không gặp? Tôi chẳng qua phải nói trước để tiền bối khỏi trách mà thôi thế rồi y dắt ta vào nội đường gặp Lịch Nam Tinh”. Kim Trục Lưu lại hỏi: “Tiền bối có nhìn kỹ hay không?”

Công Tôn Hoằng trả lời: “Người này trông bệnh hoạn, tướng mạo rất giống Lịch Nam Tinh, chỉ là hơi ốm hơn. Lúc đó ta tưởng vì bệnh mà thôi chứ không để ý phân biệt”.

Kim Trục Lưu nghĩ bụng: “Ông ta chỉ gặp Lịch đại ca hai lần. Dương Hạo tìm một người tướng mạo giống để giả dạng đại ca, mà lại đang nằm trên giường bệnh, ông ta không hề nghi ngờ cho nên dễ dàng bị gạt”.

Công Tôn Hoảng tiếp tục: “Bây giờ ta mới nhớ lại, ngoại trừ hơi ồm so với Lịch Nam Tinh, kẻ này còn có một điểm đáng nghi, tiếng nói của y nghe khàn khàn, rất khác khẩu âm của Lịch Nam Tinh. Nhưng đáng tiếc lúc đó ta chỉ nghĩ đó là vì y bị bệnh cho nên không hề nghi ngờ đến nỗi bị bi hạ độc thủ”.

“Chỉ cần điều tra ra chân tướng, chúng ta sẽ từ từ tính sổ với y”.

“Đúng thế, chuyện đã qua có tiếc nuối cũng vô dụng. Giáo chủ mới ấy nói, sau khi y và tiểu nữ đến Tây Xương tham gia nghĩa quân đánh vào phủ tướng quân, tiểu nữ không may chết trong tay Sử Bạch Đô, y cũng bị thương, may mà được sư thúc Dương Hạo cứu chạy về đây. Ta nghe được tin ấy bị phần vô cùng, còn y khuyên ta liên thủ với Thiên ma giáo đối phó Lục Hợp bang, nhân lúc Sử Bạch Đô chưa trở về nên thôn tính Lục Hợp bang, cắt vây cánh của y để sau này dễ trả thù hơn”.

Kim Trục Lưu nghe đến đây không khỏi lạc giọng kêu lên: “Kế hoạch thật thâm độc!”

Công Tôn Hoảng nói: “Ta không hiểu điều này cho nên muốn hỏi lão đệ. Lục Hợp bang dựa vào triều đình, nay lão đệ đã chứng thực Dương Hạo và Sử Bạch Đô cùng một giuộc, tên giáo chủ ấy là tẩm bình phong của Dương Hạo, tại sao y lại muốn nuốt Lục Hợp bang?”

Kim Trục Lưu đáp: “Lão tiên bối không biết đó thôi, Lục Hợp bang đã có bang chủ mới, đó chính là Sử Hồng Anh cô nương. Sử Bạch Đô đã chết ở Tây Xương, Dương Hạo đoán rằng, Sử cô nương trở thành bang chủ, Lục Hợp bang sẽ không theo triều đình nữa mà gia nhập nghĩa quân cho nên muốn mượn đao giết người, dùng sức của Hồng Anh hội thôn tính Lục Hợp bang cho y”.

“May mà ta không mắc lừa. Lúc đó tuy ta đã tin y nhưng ta nghĩ nếu muốn báo thù phải quang minh lỗi lạc, làm sao có thể thừa lúc Sử Bạch Đô vắng mặt mà bắt nạt thủ hạ của y? Huống chi Lục Hợp bang cũng không phải hoàn toàn cam lòng theo triều đình! Ta từ chối lời đề nghị của y, lại khuyên y bỏ ý đồ lập lại Thiên ma giáo. Thế là hai bên không hợp nhau, vả lại ta cũng chẳng muốn quấy rối người bệnh, cho nên đứng dậy cáo từ. Giáo chủ mới bùng trà tiễn khách”.

Kim Trục Lưu tuy đã biết trước kết quả nhưng nghe đến đây không khỏi căng thẳng kêu lên: “Chén trà ấy chắc chắn có độc! Tiên bối có uống không!”

“Ta cứ tưởng y là Lịch Nam Tinh, tuy nói không hợp nhau nhưng không hề nghĩ y sẽ bỏ độc trong trà, ta đương nhiên đã uống. Vừa uống vào liền cảm thấy có gì không ổn, nhưng đã muộn, chỉ nghe keng một tiếng, kẻ ấy ném chén trà, lẩn vào trong nội thất, té ra ở sau giường bệnh của y có một cánh cửa ngầm. Ta đưa tay chụp hụt, Dương Hạo lập

tức dùng Tu la âm sát công tấn công ta, cười lạnh nói: “Công Tôn đà chủ, ông đã đến đây xin mời ông ở lại!” Hừ, tuy ta đã trúng độc nhưng Dương Hạo làm sao giữ nổi ta? Y cười chưa dứt đã bị ta đánh gãy hai xương sườn! Đáng tiếc ta chỉ phát huy chưởng lực không đến năm thành cho nên không lấy được mạng y! Căn mật thất ấy có cơ quan, Dương Hạo bị ta đánh bay ra cửa, lập tức phát động cơ quan hạ ba cánh cửa sắt xuống nhốt ta”.

Kim Trục Lưu thất kinh: “Nhưng bọn chúng đã bố trí chu toàn như thế, sau đó tiên bối làm sao thoát hiểm?”

Công Tôn Hoằng cười: “Bố trí tuy chu toàn nhưng cũng có sơ suất. Bọn chúng không ngờ rằng ta đã xông lên mái nhà?”

Kim Trục Lưu hỏi: “Có phải tiên bối dùng công phu miên chưởng phá mái nhà ra không?”

Công Tôn Hoằng cười nói: “Đúng thế, ta xông ra được bên ngoài lại còn cướp một con ngựa của bọn chúng, không ai dám ngăn cản. Ta chạy về nhà mới gục xuống”.

Hai bên đã kể ra hết mọi chuyện, tuy vẫn chưa tìm ra hết sự thật nhưng đã biết chắc chắn rằng giáo chủ mới của Thiên ma giáo là giả mạo. Vì thế Công Tôn Hoằng cho mời Sử Hồng Anh vào. Hai người Trang Viễn, Tần Xung phải xin lỗi Kim Trục Lưu và Sử Hồng Anh.

Thế rồi sau một hồi bàn bạc, Kim Trục Lưu và Sử Hồng Anh quyết định đột nhập vào hương đường của Thiên ma giáo ở núi Tổ Lai để vạch mặt Lịch Nam Tinh giả mạo. Công Tôn Hoằng lại vẽ một bức địa đồ của Thiên ma giáo trao cho họ. Thế là mọi việc đã xong, Kim Trục Lưu ở lại nhà Công Tôn Hoằng một đêm, sáng sớm hôm sau cùng Sử Hồng Anh thẳng tiến đến tổng đà của Thiên ma giáo.

Chính là:

Trắng đen lẫn lộn khó phân biệt,

Vì tìm chân tướng đến ma cung.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.